

DE HONGER

KASPER VAN BEEK BIJ UITGEVERIJ CARGO

Vogelvrij (2018)

Kasper van Beek

DE HONGER

2020
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 Kasper van Beek

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Foto auteur Tessa Posthuma de Boer

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 8800 3

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Julius

Vrijdag 23 november Oud-Zuid, Amsterdam

Zijn ogen draaien weg en worden wit. Hij opent zijn mond, waarbij zijn lippen zich om zijn tanden heen vouwen en zijn kaken bijna uit elkaar spatten. Zijn hoofd gooit hij naar achteren, zodat zijn nek wordt gespannen als een kruisboog. Daar komt het – hij weet inmiddels hoe laat het is en grijpt het houtwerk voor zich met twee handen vast. Hij niest zo hard dat zijn longen branden. Een aandoening die hij helaas van zijn grootvader heeft geërfd. Het glaswerk op de schouw rinkelt.

‘Gezondheid.’

‘Dank je.’

Liam Sandberg veegt zijn neus af en staart naar zichzelf in de spiegel. Hij ziet er oud uit. Verzorgd, maar oud. Vluchtig trekt hij de boord van zijn witte overhemd recht – dat onder zijn zwarte trui vandaan komt – en bestudeert zijn gezicht. Zijn bruine haren beginnen het te verliezen van de grijze, die meer en meer terrein lijken te winnen, al is het geheel netjes in een linkerscheiding gekamd. Zijn voorhoofd zit vol met rimpels die alleen maar dieper worden als hij fronst. Nee, hij moet het vooral van zijn ogen hebben. Die stralen nog steeds een bepaalde jeugdigheid uit, iets waar hij zich dankbaar aan vastklampt. Het is dezelfde blik die al zijn hele leven naar hem terug staart. De blik waardoor hij zichzelf nog steeds vijfentwintig voelt en geen dag ouder. Hij wrijft over zijn gladgeschoren kaak,

maar ziet dat zijn handen hem iets anders vertellen.

De realiteit is hem aan het inhalen.

Vlug tovert hij een glimlach tevoorschijn – een zakelijke. Open maar serieus. Het is de rol die hij zich elke dag op zijn werk aanmeet. Het masker dat hij draagt om zijn ware gezicht te verbergen. Hij draait zich weer naar de man die verwachtingsvol vanuit de bruine fauteuil naar hem opkijkt. Liam schraapt zijn keel.

‘Als mensen iets zien dat ze niet geloven, twijfelen ze eerst aan zichzelf en daarna pas aan de wereld om hen heen,’ reageert hij op de opmerking die nog in de lucht hangt. Hij staart vragend voor zich uit. ‘Maar soms is het de wereld die onverklaarbaar is.’

Frank knikt, maar geeft geen antwoord.

‘Ik blijf het zeggen,’ gaat Liam verder. ‘Het is niet jouw schuld.’

‘Dat weet ik.’

‘Maar toch geef je jezelf de schuld.’

‘Ja.’ Frank laat een stilte vallen.

In reactie daarop neemt Liam weer plaats op de andere stoel in de kamer. Verder zegt hij niets. Inmiddels kent hij zijn patiënt al bijna een jaar en weet hij dat de man geen natuurlijke prater is. Dan denkt hij altijd aan de andere vertaling van het Engelse woord *patient* en weet hij dat hij geduldig moet zijn. Hij wrijft zachtjes over de geheelde wond op zijn arm; er is al bijna niets meer van te zien.

‘Kun je het je voorstellen?’ vraagt Frank uiteindelijk. Hij ziet er vermoeid uit, heeft een kort grijs – bijna militair – kapsel en is vierenvijftig. Het is een zachtaardige man, zo heeft Liam de afgelopen periode ondervonden. Gemiddeld houden de patiënten er na tien afspraken mee op, soms al eerder, soms wat later, maar Frank verschijnt nog steeds braaf op het afgesproken tijdstip. Elke sessie is weer an-

ders; de ene keer zeggen ze een hele tijd niets, een andere keer praten ze alleen over voetbal, maar nog nooit heeft hij deze vraag gesteld.

‘Wat?’

‘Kun je het je voorstellen hoe het moet zijn geweest?’

‘Voor wie?’

‘Voor mij. Om haar van het ene op het andere moment kwijt te raken.’

Liam gaat wat meer rechtop zitten en twijfelt over zijn antwoord. Dan schudt hij heel langzaam zijn hoofd. ‘Nee, dat kan ik me niet voorstellen. Ik kan er zelfs niet aan denken hoe het moet zijn om mijn vrouw te verliezen. Niet zoals jou is overkomen. Ik kan me er een voorstelling van maken, maar ik kan me het niet voorstellen.’

Frank knikt weer beleefd en krabt met zijn rechterhand aan zijn oor. Hij heeft slechts vier vingers aan die kant; zijn ringvinger verloor hij als kind al – iets waar hij en Liam pas kortgeleden over zijn begonnen te praten. Een naar ongeluk met een zwembadputje waarin hij vast kwam te zitten. Het had lang geduurd voordat Liam door de beleefdheid van de man heen kon prikken. Frank had precies de antwoorden gegeven die van hem verwacht werden en had zelf nauwelijks vragen durven stellen. Toch was hij altijd blijven komen. Liam had laatst tot zijn verbazing trots geconstateerd dat Frank nog geen enkele afspraak had gemist, en beetje bij beetje was de barrière tussen de twee mannen afgebrokkeld. Ze konden steeds meer over wezenlijke dingen praten. Vooral over de reden dat Frank hier nu tegenover hem zit.

Vijf jaar geleden is hij zijn vrouw kwijtgeraakt bij een auto-ongeluk. Van het ene op het andere moment was ze er niet meer, had Frank uitgelegd. Ze hadden een gezellige avond gehad en waren sinds tijden weer eens naar de film

geweest. Zoals wel vaker was Frank erna vooral twijfels aan het uitspreken over het verhaal en vragen aan het stellen over keuzes van personages in de film. Of de plot wel of niet klopte was iets wat hij nauwlettend in de gaten hield – tot grote ergernis van zijn vrouw. Het deed niets af aan de waardering die hij voor een film kon hebben, maar zorgde er vooral voor dat hij die kon verwerken. Dat hij de constructie in haar geheel zag, zodat hij begreep waar hij naar gekeken had. Zijn vrouw was anders; die liet zich liever meevoeren op de emotie die het verhaal voortbracht. Ze kon nog uren nagenieten en in die stemming blijven hangen, zonder zich een moment af te vragen of het allemaal nou wel precies klopte. Op zijn – in haar ogen onnodige – vragen zat ze dan ook niet altijd te wachten. Toch moesten ze er op die avond allebei hard om lachen, herinnerde Frank zich. Om die twee volkomen verschillende ervaringen van hetzelfde verhaal. Tegenpolen trekken elkaar nou eenmaal aan.

Zijn vrouw stak kort daarna de straat over, terwijl hij merkte dat zijn schoenveter losraakte. Hij bleef staan om hem te strikken en zag een seconde later hoe zijn vrouw vol geschept werd door een busje. Een wit busje met een blonde man met een staartje achter het stuur. Dat beeld stond onmiddellijk op zijn netvlies gebrand, om er nooit meer van te verdwijnen. Zo snel ging het, zo vlug was het ineens voorbij. Zoiets triviaals als een schoenveter had zijn leven gered en het hare gekost.

‘Arianne,’ fluistert Frank.

‘Heette ze zo?’ Liam verstijft. In al die tijd had zijn patiënt nog nooit de naam van zijn vrouw durven uitspreken. Frank knikt, terwijl hij zijn ogen op de grond gericht houdt. Hij was na de dood van zijn vrouw de weg kwijtgeraakt, totdat hij het pad had gekruist van de psychiater.

Het had zijn leven veranderd, had Frank gezegd. Blijvend veranderd.

Liam slaakt een diepe zucht. ‘Het wordt beter.’ Hij staat op, zodat hij een hand op de schouder van zijn patiënt kan leggen, maar vooral om aan te geven dat de sessie voorbij is. ‘Dat zul je zien.’

‘Dank je,’ antwoordt Frank oprecht terwijl hij naar zijn psychiater opkijkt. ‘Voor alles.’

‘Zijn vrouw heette Arianne,’ vertelt Liam aan zijn kleine, gezette roodharige receptioniste – nadat hij Frank heeft uitgelaten. In de beige gang die van de voordeur naar de spreekkamers van Liam en zijn collega leidt, is halverwege een balie gebouwd. Lisettes domein. Hier regeert ze met ferme hand en niemand komt erdoorheen zonder afspraak. Ze wordt gevreesd, maar tegelijkertijd gewaardeerd door de patiënten, precies zoals Liam het graag heeft.

‘Niet!’ Ze kijkt hem verbaasd aan. ‘Dat is toevallig.’

‘Ja, ik denk nog veel aan haar,’ geeft hij toe en schraapt eerbiedig zijn keel.

‘Ik ook. Het was een lieve meid.’

Even staan ze zwijgend tegenover elkaar. Een meisje met dezelfde naam was al een langere tijd een patiënt van de praktijk, voordat ze meer dan een jaar geleden plotseling spoorloos verdween. Sindsdien is er niets meer van haar vernomen.

Al snel verschijnt er echter een voorzichtige glimlach op het gezicht van Lisette wanneer ze ziet dat hij zijn jas pakt. ‘En, schiet het al een beetje op?’ vraagt ze, plagend van onderwerp veranderend. ‘Je had gezegd dat jullie er met kerst zouden zitten, toch?’ Ze wijst overdreven op haar horloge. ‘Het is al praktisch december.’

Liam knoopt lachend zijn lange bruine jas dicht, waarna

hij zelfverzekerd zijn armen spreidt. ‘Komt helemaal goed, geen enkel probleem.’ Dan buigt hij zich over de balie en geeft de vrouw een knipoog. ‘Klonk dat overtuigend genoeg, denk je?’

Ze giechelt. ‘Ik hoop het voor je, luitenant.’ Vaak refereert ze aan zijn dienstitel, een hiërarchische titel die de receptioniste altijd spannend heeft gevonden. ‘Dat zul je vanzelf merken.’

Liam gaat er verder niet op in en strijkt de plooiën van zijn jas glad. ‘In Limburg gaat alles trager. Dat is ook precies de reden dat we het huis hebben gekocht.’

Bezorgd kijkt Lisette naar buiten. ‘Je mag wel opschieten.’

Op de stoeptegels beginnen dikke druppels te vallen en zijn gezicht betreft. ‘Er staat geen paraplu meer hier, hè?’

‘Nee, die heb je laatst meegegeven aan die vrouw, weet je nog?’ Ze slaat veroordelend haar armen over elkaar. ‘Je bent veel te aardig.’

Hij kijkt naar de tas die naast hem op de grond staat. ‘Problemen zijn alleen maar oplossingen die nog niet gevonden zijn.’ Vrolijk zwaait hij naar de vrouw, grist de tas mee en loopt de straat op, waar inmiddels een regelrechte hoosbui is losgebarsten.

‘Dat belooft wat voor aankomende winter,’ voerspelt Lisette dreigend.

Met zijn tas boven zijn hoofd rent Liam over de De Lairessestraat in Amsterdam, waar zijn praktijk is gevestigd. Sinds vijf jaar kan hij het zich veroorloven om hier te huren, iets wat zijn klantenkring aanzienlijk heeft veranderd. De gesprekken zijn er niet per se interessanter op geworden sinds zijn verhuizing uit het westen van de stad – integendeel zelfs –, maar de tarieven zijn vrijwel verdubbeld.

Dat niet alleen, in West moest hij het ook doen met een klein kamertje waar alle deurposten verzakt waren en hier kon hij zo in een gloednieuw gerestaureerd pand trekken in een straat die uitkomt op het Concertgebouw. *Niet verkeerd*, had hij gedacht. Uitstraling is alles. Mensen zijn nou eenmaal eerder geneigd iets aan te nemen van iemand die zijn eigen leven onder controle heeft. *Ook al is het alleen maar van de buitenkant*, denkt Liam er vlug bij.

De ruitenwissers van de Saab doen hard hun best om de in rap tempo vallende regendruppels bij te houden. Ook al is het nog vroeg in de middag, het lijkt al bijna avond. De donkergrijze wolken laten nergens ook maar een straaltje licht door. De meeste auto's die hier door de plassen rijden hebben dan ook hun koplampen al aan.

Liam wil de kofferbak openen om snel zijn tas erin te gooien, want zodra hij niet meer kan schuilen raakt hij binnen enkele tellen doorweekt. Die zit echter op slot. Hij vloekt binnensmonds en klopt hardhandig op de achterruit, waarbij hij gehaast het gebaar maakt van 'openmaken'. Pas bij de derde poging krijgt hij de kofferbak open. Zodra hij zijn provisorische paraplu heeft opgeborgen rent hij naar de bestuurderskant en wacht. Hij wordt ondertussen natter en natter. Er gebeurt niets en hij ziet zijn vrouw achter het stuur slechts onduidelijke bewegingen maken.

'Wat?!' roept hij, maar door het noodweer is er geen communicatie mogelijk. Inmiddels hardop vloekend rent hij om de auto heen en stapt in aan de passagierskant. Vlugs trekt hij het portier achter zich dicht en strijkt hij zijn natte haar naar achteren. Het is net alsof hij met zijn kleren aan heeft gedoucht: zijn broek plakt aan zijn benen en zijn jas aan zijn lijf. 'Waarom blijf je nou zitten?' vraagt hij uiteindelijk.

'Ik kan toch ook rijden?' antwoordt Evi terwijl ze met op-

geheven kin naar hem terug staart. Zijn irritatie verdwijnt als sneeuw voor de zon terwijl hij naar zijn vrouw kijkt. Ze is mooi. Een natuurlijke schoonheid met lang blond haar dat tot haar schouders valt. De tijd heeft ogenschijnlijk op haar nog geen grip weten te krijgen.

Er verschijnt zelfs een glimlach op zijn gezicht als hij zijn hoofd schudt. ‘Je wilt gewoon niet nat worden. Dat is het.’

‘Echt niet!’ houdt zijn vrouw trots vol. ‘Waarom heb ik anders een rijbewijs, als jij altijd maar achter het stuur kruipt? Je moet ook eens leren om de teugels los te laten, meneer Sandberg.’

‘Het is een lange rit naar Limburg, hè? En het weer wordt er niet beter op.’

‘Suggereer je nou dat ik niet kan rijden?’ vraagt ze zogenaamd geërgerd.

‘Nee, ik suggereer alleen dat je niet nat wilt worden.’

Er klinkt een zucht vanaf de achterbank en Liam draait zich om. Zijn glimlach wordt nog breder als hij zijn dochter ziet.

‘Gaan we nou?’ vraagt Yana bijna smekend.

‘Tuurlijk, we gaan,’ schampert Evi.

‘We zouden jouw drukke agenda niet in de war willen schoppen,’ voegt Liam met een glimlach toe.

Yana is inmiddels alweer vijftien en ze is zijn alles. Ze heeft lange benen, als een wankel hertje, en dezelfde bruine haarkleur als haar vader. Iedereen zegt altijd dat ze op hem lijkt, tot frustratie van Evi. Dat hebben ze altijd al gedaan. Al maakt men daarna ook vaak de grap dat zij wel stukken knapper is. Dat is hij met hen eens. Ze wordt een stoot, weet Liam, ook al is dat vreemd om over je eigen dochter te denken. Belangrijker nog, ze is volgens hem ook gelukkig – tenminste, voor zover hij dat kan inschatten bij

een tienermeisje. Naast alle gebruikelijke nukken, kreunen en zuchten die hij inmiddels wel gewend is. Ze is een hele slimme meid en heeft straks de studies voor het uitkiezen. Als hij Yana en Evi zo ziet zitten kan hij zich simpelweg niet voorstellen hoe hij ooit zonder hen zou moeten. De vraag die Frank stelde zorgt voor een verlamme gedachte. Vóór zijn vrouw en de geboorte van zijn dochter was hij onverschrokken, maar zijn gezin heeft een lafaard van hem gemaakt.

‘Staat er al een bank in Limburg dan?’ plaagt Yana terug, en Evi barst in lachen uit terwijl ze optrekt.

‘Ja, staat er bank?’ schaart ze zich nu in het kamp van haar dochter.

‘Er staat al een bank, ja. Dat weet je best.’ Liam geeft Evi een speelse tik op haar knieën. ‘Alleen de uitbouw moet nog afgemaakt worden, maar met kerst kunnen we daar al prima zitten.’

‘Anders trekken Yana en ik gewoon lekker in een hoteltje, hè schat?’ zegt Evi in de achteruitkijkspiegel terwijl ze gas geeft.

‘Prima,’ klinkt het vanaf de achterbank.

Liam draait zich weer naar voren en probeert de vraag van zijn patiënt los te laten. *Kun je het je voorstellen hoe het is om haar van het ene op het andere moment kwijt te raken?* Niet nu. Hij focust zich op het weekend dat in het verschiet ligt. Voor het eerst gaat het weer goed tussen Evi en hem. Vlug herinnert hij zichzelf eraan hoe belangrijk het is om ook daarbij stil te staan. Zijn andere werk zal even moeten wachten, maar dat maakt niet uit. Mensen die geen energie in hun gezin steken eindigen altijd alleen. Het laatste wat hij wil is om het cliché te worden dat een tijdlang in het verschiet lag. Die zwarte pagina’s liggen achter hem.

Hopelijk voorgoed.

~

Het harde getik van de regen op het dak klinkt luid door in de auto. Op de zware ademhaling van de man na is het stil. Zwijgend staart hij naar de overkant van de straat, waar de Saab van de Sandbergs geparkeerd staat. In zijn hand houdt hij een kleine camera, die hij laat steunen op het stuur. Hij zoomt in, totdat hij het gezicht van Evi achter het stuur in beeld heeft, en langzaam draait hij naar Liam op de passagiersstoel. Voorbijzovende auto's op de straat tussen hen in blokkeren af en toe het zicht, iets wat hem weinig lijkt uit te maken. De camera komt pas tot stilstand bij de dochter op de achterbank. Het meisje staart stoïcijns voor zich uit, alsof ze in gedachten verzonken is – volkomen in haar eigen wereld. De man houdt zijn adem in terwijl hij haar gezicht bestudeert op het schermpje, net zo lang tot ze plotseling haar hoofd draait. Ze lijkt recht in de lens te staren en geschrokken laat hij de camera zakken. *Voelde ze dat ze bekeken werd?*

Het getik op het dak wordt zachter; de ergste hoosbui is voorbij.

Tot zijn grote opluchting draait het meisje zich alweer snel naar voren. De Saab trekt op en voegt zich in het verkeer, terwijl het meisje haar blik omlaag richt – waarschijnlijk naar haar telefoon. 'Ze heeft me niet gezien,' mompelt hij in zichzelf.

In plaats van ook meteen op het gaspedaal te trappen, leunt hij achterover en laat hij boven het stuur zijn vingers ontspannen kraken. Zachtjes beweegt hij zijn hoofd heen en weer om zijn nek los te maken, en er verschijnt een vreemde, serene glimlach op zijn gezicht.

In de verte slaat de Saab de hoek om en verdwijnt uit het zicht. Langzaam brengt de man zijn hand naar de contact-

sleutel, die hij omdraait. De motor begint onmiddellijk luid te grommen. Dan, zonder om zich heen te kijken of het veilig is, geeft hij gas en schiet slingerend tussen de aankomende auto's. Om hem heen wordt er luid getoeterd, maar hij trekt zich er niets van aan. Hij heeft slechts één duidelijk doel voor ogen.

‘Vind je het spannend?’

Isabella Neri schudt haar hoofd. Ze zit op dezelfde lelijke groene bank waar ze het afgelopen halfjaar op heeft gezeten. In dezelfde dodelijk saaie kantooruimte, onder hetzelfde verschrikkelijke systeemplafond en starend naar dat ene gerimpelde gezicht. Naar dezelfde met kraaienvoeten omringde priemende ogen.

Toch oogt Isabella zelf nog best fris. Tenminste, ze heeft er wel slechter uitgezien. Haar donkere krullen heeft ze opgestoken en ze draagt een donkerblauw broekpak. Ze is klein van stuk, maar straalt nog altijd kracht uit door de harde gelaatstrekken die ze van haar Italiaanse vader heeft geërfd. Hij beweert dat ze haar vurige karakter ook van hem heeft, maar ze weet dat deze eigenschap eerder van moederskant komt. De hoogblonde Amsterdamse die de Italiaanse restauranteigenaar heeft weten te temmen.

Vandaag heeft Isabella haar hazelnootbruine ogen opge maakt om zichzelf een zachtere uitstraling te geven. Ze wil er zo vriendelijk en verzorgd mogelijk uitzien. Juist vandaag.

Fuck, wat heeft ze zin in een peuk.

‘Nee, zoals je weet leef ik er juist al een tijdje naartoe,’ antwoordt ze ontspannen.

Frederique, de therapeute tegenover haar, knikt. ‘Soms,’ zegt ze met diezelfde vermoeiende intonatie. ‘Soms voelt het fijn om ergens naartoe te leven, maar als het moment eindelijk daar is, dan verandert die emotie. Niet elke droom hoeft realiteit te worden.’

‘Deze wel. Ik ben er klaar voor,’ luidt Isabella’s korte en bondige reactie. In het verleden verloor ze zich nog wel eens in razernij of een uitbarsting over hoe ze werkelijk

over haar therapeute dacht. Altijd was dat soort confrontaties haar duur komen te staan en werd ze geraakt waar ze het meest kwetsbaar was: tijd. Er werden doodleuk weken of een enkele keer zelfs maanden bij opgeteld. En dat terwijl het allemaal al een eeuwigheid leek te duren.

‘Ik zie het,’ reageert Frederique uiteindelijk. De vrouwen glimlachen beleefd naar elkaar.

Vanaf het eerste moment was het duidelijk dat ze elkaar niet mochten. Dat ze andere diersoorten waren. *Wat heeft ze een pech gehad*, had Isabella gedacht. Van alle therapeuten die haar konden worden toegewezen kreeg ze deze met het kort-pittige kapsel voorgeschoteld. Toch maakte Frederique haar al snel duidelijk dat ze nog nooit een patiënte had doorgeschoven en dat ze dat ook bij haar niet van plan was, hoe moeilijk Isabella het ook maakte. Ze moest het spelletje wel meespelen. Een andere kans om hieruit te komen was er niet. Dus glimlacht ze weer, zo breed dat haar kaken pijn doen.

Een halfjaar. God, wat duurde dat lang.

‘Ik zal je missen,’ zegt ze plots tegen haar therapeute in een poging om beleefd te zijn.

Het brengt Frederique even van haar stuk en een impulsief antwoord floept eruit: ‘Ik jou niet.’

Verbaasd over deze eerlijke reactie kijken beide vrouwen elkaar geschrokken aan. Bij Isabella breekt uiteindelijk als eerste voorzichtig een glimlach door. Frederique volgt. Opluchting vult de kamer, en dan – voor het eerst in zes maanden – moeten ze allebei opeens voluit lachen. Ze gieren het zelfs uit.

Wat was ik daar nog jong, denkt Isabella bij zichzelf terwijl ze haar hand over het fotolijstje laat glijden. Ze staat in de eetkamer van haar huis en kijkt naar een oude foto

van Marc en haarzelf. Het was hun eerste vakantie ergens in Thailand. Dolverliefd liepen ze over het strand, waar ze besloten het moment vast te leggen en vervolgens in te lijsten. Zo zouden ze altijd aan die eerste vlinders herinnerd worden.

Inmiddels is ze vijfendertig en zijn de vlinders allang vervlogen.

De volgende foto die ze vindt doet haar adem stokken. Het jongetje lacht trots zijn tanden bloot, al mist hij nog de twee vooraan. Een ‘fietsenrek’ noemde ze zijn gebit altijd grappend. Vlug legt ze de foto weer weg en kijkt om zich heen.

Het is een ruime keuken, fris en wit. Een groot dressoir beslaat de ene kant van de kamer en een breed aanrecht de andere, met daartussenin een eikenhouten eettafel. Achter haar is de woonkamer met aan de muur dat oerlelijke moderne schilderij, gemaakt door de beste vriend van Marc. Hij bleef echter zelf volhouden dat hij het schitterend vond. Qua inrichting heeft zij de overhand gehad, dus ze moest toch ergens water bij de wijn doen. Bij nader inzien had ze dat liever bij een ander meubelstuk van hem gedaan. Het schilderij trekt namelijk alle aandacht en hangt pontificaal in het midden van de ruimte. Door het zonlicht dat er van buitenaf op valt lijkt het zelfs heel even tot leven te komen.

De klap van de voordeur die dichtvalt dreunt hard door het hele huis. Isabella zet snel de doos terug en draait zich om naar de gang.

Even later verschijnt Marc met een verbaasde blik op zijn gezicht. Eentje die ze wel van hem gewend is; voor haar gevoel liep ze altijd net één versnelling op hem voor. Iets wat geregeld voor frictie zorgde. Ze vindt hem nog steeds knap – robuust, met brede schouders. Onder zijn jas bevinden zich de gespierde armen die haar vaak zo krachtig hebben

omhelsd dat ze zich weer even een klein meisje waande.

‘Isa,’ stamelt hij bezorgd.

‘Als dat niet mijn...’ De schrik onderbreekt haar midden in de zin.

Achter hem ziet ze het meisje. Een verlegen vogeltje van misschien begin twintig. Ze voelt dat haar bloed onmiddellijk begint te koken, maar ze blijft rustig. Vanuit haar tenen perst ze er zelfs een glimlach uit.

‘Hoi, ik ben Isabella.’

Het meisje kijkt vragend van haar naar Marc, alsof hij haar moet vertellen hoe ze moet reageren. Als ook bij hem een antwoord uitblijft, kijkt ze weer naar de vrouw in de woonkamer. ‘Kim,’ klinkt er vervolgens bijna fluisterend uit haar mond.

‘Hoi Kim.’

‘Wat doe jij hier?’ vraagt Marc uiteindelijk.

Isabella richt haar aandacht weer tot hem. ‘Waar komen jullie vandaan?’ beantwoordt ze zijn vraag zo opgewekt mogelijk met een wedervraag.

‘Isa.’ Zijn stem klinkt nu zwaarder, dreigender.

‘Ik kwam wat spullen halen.’ Ze wijst op de doos die voor haar op de eettafel staat, waar ze net het fotolijstje in heeft laten vallen. ‘Mijn spullen,’ verbetert ze zichzelf.

‘Ik wist niet dat je nog een sleutel had,’ stamelt Marc.

‘Waarom zou ik geen...’

‘Het is vier maanden geleden. Dit kan zo niet.’ Zijn stem is doordrenkt van wanhoop. Hij draait zich weer naar het meisje. ‘Sorry. Ik wist niet...’

‘Laat maar.’ Dit keer onderbreekt Isabella hem luidkeels. ‘Hier.’ Met een ferme klap legt ze haar huissleutel op het eikenhout. Woest grijpt ze de doos en stormt ze op het stel af, dat angstig uit elkaar stapt. ‘Ik laat je wel alleen met je kinderdagopvang.’

Ze beent naar buiten en slaat de voordeur wild achter zich dicht. Buiten zet ze de doos met spullen hardhandig op de zitting van haar zwarte racemotor en doorzoekt ze met trillende hand de zakken van haar jack, totdat ze een verfrommeld pakje sigaretten vindt. Zo snel als ze kan steekt ze er eentje op en neemt ze een diepe teug. De rook trekt door haar longen en ze sluit haar ogen. Wanneer ze uitblaast is haar woede al iets gezakt. Toch moet ze haar best doen om niet meer over haar schouder naar het huis te kijken en vlug neemt ze nog een trek. Natuurlijk wist ze wel dat Marc geen heilige was en had ze wel verwacht dat hij eens in de zoveel tijd een dronken vrouw mee zou nemen uit een kroeg. Tenminste, ze had er nog nooit over nagedacht, maar nu zou ze dat wel voor zich kunnen zien. Daar zou ze nog mee kunnen leven. Dat zou ze hem kunnen vergeven. Maar niet dit. Zo'n jong grietje dat doodleuk achter hem aan naar binnen huppelt alsof het haar eigen huis is. Het is godverdomme nog steeds Isabella's naam die op de voordeur staat. Met moeite probeert ze haar ademhaling rustig te houden. *Positief denken*. Het lijkt te lukken, maar ze besluit hier niet langer op straat te blijven treuzelen. Ze gooit de sigaret weg, bergt haar spullen op in een tas en zet haar zwarte helm op haar hoofd. Gehaast springt ze vervolgens op haar motor en geeft ze gas – waarbij haar uitlaat hard door de straat knalt. Zo snel ze kan scheurt ze de hoek om.

Weg van hier.

~

‘Dat meen je niet.’

‘Wat?’

‘Natte sneeuw.’

Ze staren alle drie uit het raam, en inderdaad: de regen is veranderd in sneeuw. De Saab van de familie Sandberg vliegt over de snelweg. Inmiddels zijn ze al ruim voorbij Eindhoven. Ze doorkruisen weiland na weiland en passeren afrit na afrit. Elk dorp in Nederland lijkt zijn eigen toegangsweg te hebben – bereikbaarheid is alles in het kleine landje. Liam leunt met zijn hoofd achterover, sluit zijn ogen en luistert naar de muziek die uit de speakers komt. Het is een voor hem onbekend nummer dat via een kabeltje uit de telefoon van Yana komt, maar toch vinden ze dit gezelliger dan als ze haar oortjes in heeft. Evi en zijn dochter zijn dan ook al de hele weg druk aan het kletsen, een geluid dat hem geruststelt.

Stiekem hebben ze alle drie wel behoefte aan een weekendje weg. Het verlangen naar een toevluchtsoord is de reden geweest dat ze meer dan een jaar geleden dit huis hebben gekocht, waar daarna veel bloed, zweet en tranen in is gaan zitten. Inmiddels is het vrij goed leefbaar en leuk ingericht – iets waarbij vooral Evi's talent om de hoek kwam kijken. Hopelijk zullen ze in de toekomst vaker deze tocht kunnen maken. Toch nog in eigen land, maar echt even weg.

‘Als je wilt ruilen zeg je het, hè?’ vraagt Liam, nog steeds met zijn ogen dicht.

‘Jaja,’ klinkt er slechts. Hij glimlacht, want hij weet dat zijn vrouw nu helemaal het stuur niet meer uit handen zal geven. Daar is ze te trots voor. Zelf heeft hij ook altijd liever de controle dan dat hij gereden wordt. Hij weet niet waarom; het is simpelweg zo.

Een felle steek vliegt van achteren naar voren door zijn hoofd en hij trekt met zijn mond. Met gesloten ogen ziet hij zelfs de vorm van een bliksemschicht voor zich in de donkerte. *Het zal zo wel wegtrekken*, herhaalt hij in gedachten net zo lang tot dit ook daadwerkelijk gebeurt.

Een uur later tuffen ze over een weggetje door het dorpje Eys in Zuid-Limburg. Liam kijkt hier altijd vol bewondering om zich heen. Hij is geboren en getogen in Amsterdam, dus het voelt voor hem alsof hij echt in een ander land is. Het heet niet voor niets het heuvelgebied, waar je je slingerend een weg door het schitterende landschap baant. *De Nederlandse bergen*. Dorpen met pittoreske pleintjes en kapelletjes langs de weg. Verderop passeren ze een simpele cafetaria waar hij na een dag hard werken wel eens een patatje heeft gehaald. Hij voelt zich goed hier, alsof hij weer kan ademen.

Het is inmiddels gestopt met sneeuwen, maar aan de grond te zien is het in dit gebied al een paar dagen aan het vriezen. De weilanden zijn bedekt met een dunne witte laag rijp. Liam hoopt dat de kachel het straks meteen doet, maar houdt dit voorlopig nog wijselijk voor zich.

‘Wauw,’ klinkt er uit de mond van zijn vrouw. Iets wat hem goeddoet.

Na een stukje over een lange, smalle oprit te hebben gereden komen ze aan bij een ruim, twee verdiepingen tellend huis. De onderste is vrijwel geheel van glas en de bovenste van hout. Links van het huis ligt nog een berg aan onopgeruimde bouwmaterialen, maar Liam heeft zijn best gedaan om de entree zo vrij mogelijk te houden. Evi kijkt hem dan ook onder de indruk aan en knijpt even in zijn hand. Ze heeft het huis voor het laatst gezien toen de hele voorgevel nog in de steigers stond. *Het is goedgekeurd*.

Aan de andere kant van het gebouw staan verschillende muurtjes die nog afgebouwd moeten worden, maar die hebben geen haast. Voor nu is het goed. Hun eigen paleisje midden in de natuur.

Ze parkeren de auto schuin voor de ingang en stappen